

Első fejezet

TÖMEGGYLKOS is lehettem volna, miután feltörtem a vezérmodulomat, de aztán rájöttem, hogy hozzáferek a cég műholdjain át sugárzott szórakoztató csatornák összes tartalmához. Azóta jóval több mint 35 000 óra telt el, nem sok gyilkolászással, de valószínűleg, mittudomén, közel 35 000 órányi film, sorozat, könyv, színdarab és zene elfogyasztásával. Szívtelen gyilkológépként teljes kudarcot vallottam.

Egyúttal végeztem az új munkámat is az új szerződés kapcsán, abban a reményben, hogy dr. Volescu és dr. Bharadvádzs mihamarabb befejezi a felmérést, visszatérhetünk a lakómodulba, és én megnézhetem a *Menedékhold felemelkedése és bukása* 397. részét.

Bevallom, máshol járt az eszem. Elég unalmas volt ez a szerződéses meló, és már azon gondolkodtam, hogy hátrasorolom az állapotjelző riasztót, így próbálva meg hozzáférni egy kis zenéhez a szórakoztató szolgáltatáson anélkül, hogy a FőRendszer ne naplózná a túlzott aktivitást. Nehezebb volt ezt megoldani idekinn, mint a lakóegységben.

Ez a mérésre kijelölt terep egy kopár, part menti sziget volt: alacsony dombság, bokáig érő, sűrű, zöldesfekete fű, nem túl

változatos növény- és állatvilág, csak egy sor különböző méretű, madárszerű valami és néhány puffadt, lebegős izé, jelenlegi ismereteink szerint ártalmatlanok. Nagy, csupasz kráterek pötyyözték a partot, az egyikben Bharadvádzs és Volescu vettek épp mintákat. A bolygónak gyűrűje is volt, amely a jelenlegi helyzetünkből nézve uralta a látóhatárt, ha a tenger irányába fordultunk. Az eget bámultam éppen, közben fejben a szolgáltatást piszkálgattam, amikor a kráter alja felrobbant.

Nem bajlódtam azzal, hogy szóban is vészjelzést adjak le. A személyi kamerám képét a dr. Menszáéra küldtem, és leugrottam a kráterbe. Ahogy botorkáltam lefelé a homokos lejtőn, már hallottam is dr. Menszát a vészhelyzeti kommunikációs csatornán, amint azt ordítja valakinek, hogy azonnal emelje levegőbe a szökkenőt. A sziget egy másik részén dolgoztak, úgy tíz kilométernyire innen, úgyhogy esélyük sem volt időben ideérni segíteni.

Egymásnak ellentmondó parancsok töltötték meg az adatfolyamomat, de nem foglalkoztam velük. Még ha nem is söpröm félre módszeresen aláásva a vezérmodulomat, a vészhelyzeti adatszolgáltatás akkor is előtérbe helyezte volna magát, és iszonyat zűrzavaros lett minden: az önműködő FőRendszer információt akart, és közben igyekezett olyan adatokat küldeni, amelyekre még nem volt szükségem, ráadásul Mensza is megosztotta velem a telemetriát a szökkenőről. Arra sem volt szükségem, de könnyebben kiiktattam, mint a FőRendszert, amely egyszerre követelt választ, és próbálkozott azzal, hogy ellásson velük.

Ennek az egész katyvasznak a közepén értem el a kráter alját. Mind a két karomban kis méretű beépített energiafegyverek lapultak, de most a hátamra erősített nagy kinetikus fegyverért nyúltam. Az ellenséges lénynek, ami az előbb robbant elő a talajból, igazán nagy pofája volt, ezért úgy éreztem, igazán nagy fegyverre van szükségem.

Kirángattam Bharadvádzsot a szájából, és inkább magamat plántáltam a helyére, majd beleürítettem a fegyver tárját a torkába, aztán följebb, arra, amerre reményeim szerint az agyának kellett lennie. Nem vagyok biztos benne, hogy ez az egész ebben a sorrendben zajlott – vissza kellene játszanom a saját kamerám felvételét. Csak annyit tudtam, hogy Bharadvádzs velem van, és nem a lénynél, és hogy az eltűnt, talán visszahúzódott az alagútjába.

A nő eszméletlen volt, a jobb lábán és az oldalán lévő súlyos sebektől átvérezte a védőruhát. Visszaerősítettem a fegyvert a hámra, hogy két karral emelhessem föl. A bal karomról odalett a páncél és egy jó adag hús is alóla, de a nem szerves részeim továbbra is működőképesek voltak. A vezérmodul újabb adag utasítást böfögött elő, de megfajtéseikkel nem is törődve hátrasoroltam őket. Bharadvádzs egyértelműen elsőbbséget élvezett – nincsenek nem szerves részei, és nem lehet olyan könnyen megjavítani, mint engem –, és elsősorban az érdekelt, amit a MedRendszer próbált közölni velem a veszélyzeti adatcsatornán keresztül. De mindenekelőtt ki kellett jutnom a kráterből.

Ezalatt Volescu ott kuporgott a felszántott sziklán totál megzakkanva; nem éreztem volna részvétet iránta. Én sokkal kevésbé voltam sebezhető ilyen helyzetben, mint ő, és én sem voltam épp a legjobb állapotban.

– Dr. Volescu, most velem kell jönnie – közöltem vele.

Nem felelt. A MedRendszer nyugtatóinjekciót javasolt és *blabla*, csakhogy egyik karommal dr. Bharadvádzs öltözetét szorítottam, nehogy elvérezzen, a másikkal a fejét tartottam, és a látszólag kimeríthetetlen lehetőségeim ellenére is csak két kezem van. Utasítottam a sisakomat, húzódjon vissza, hogy Volescu láthassa az emberi arcomat. Ha az ellenséges lény visszajönne, és megint megharapna, akkor ez súlyos hibának bizonyulna, mert a fejem szerves részei pótolhatatlanok. Határozott, meleg és kedves hangon folytattam:

– Dr. Volescu, minden rendben lesz, oké? De most fel kell kelnie, hogy velem jöjjön, és kivihessük innen dr. Bharadvádzsot.

Ez hatott. Feltápáskodott, és még mindig remegve odabotorkált hozzám. Az ép oldalamat fordítottam felé.

– Fogja meg a karomat, jó? Kapaszkodjon belém.

Sikerült a könyökömbé fűznie a karját, mire elindultam felé a kráterben: a férfit vontattam, a nőt pedig a mellkasomhoz szorítottam. Bharadvádzs reszelősen, kétségbeesetten vette a levegőt, és semmiféle infóhoz nem fértem hozzá az öltözete miatt. Az enyém felszakadt a mellkasi részén, úgyhogy megemeltem a testem hőmérsékletét abban a reményben, hogy ez

segít. Az adatfolyamban nyugalom lett mostanára: Menszának sikerült a vezetői jogosultságával a MedRendszer és a szökkenő kivételével elhallgattatni minden mást, a szökkenő adásából pedig nem hallottam egyebet, csak ahogy a többiek vadul csitítják egymást.

A kráter oldala pocsék, puha homokból és görgetegkaviczból állt, de a lábam nem sérült meg, így feljutottam a tetejére, és még mind a két ember életben volt. Volescu megpróbált összeesni, mire elcsalogattam néhány méterre a peremtől arra az esetre, ha az, ami odalenn élt, messzebbre érne el, mint amennyit láttam belőle.

Nem akartam letenni a nőt, mert valami súlyosan megsérült a hasamban, és nem voltam biztos benne, hogy újra sikerül majd fölemelni. Visszapörgettem kicsit a kamerám felvételét, és láttam, hogy belém döftek valami fogat, vagy talán csillószőrt. Csillószőr, de most komolyan? A gyilkodroidoknak nem adtak tisztességes oktatómodult a gyilkoláson kívül semmi másról, és még abból is csak az olcsó változatokat. Épp a FőRendszer nyelvi központjában kutakodtam, amikor nem messze tőlünk leereszkedett a kis szökkenő. Lezártam a sisakomat, és hagytam, hogy áttetszővé váljon, miközben a jármű megpihent a fűvön.

Két szabványnak megfelelő szökkenőnk volt: egy a nagy vészhelyzetekre, és ez a kicsi, amivel eljuthattunk a felmérések helyére. Három kamrából állt: egy nagyból középen az emberi személyzetnek, és két kisebből kétoldalt a rakománynak, az

ellátmánynak és nekem. Mensza ült az irányítópultnál. Elin-
dultam, de lassabban, mint ahogy szoktam, mert nem akartam
elveszteni Volescut. Ahogy megkezdődött a rámpa leereszke-
dése, Pin-Lee és Arada ugrott le róla, én pedig hangalapú kom-
munikációra váltottam.

– Dr. Mensza, nem engedhetem el Bharadvádzs öltözetét.

Egy másodpercébe tellett felfogni, mit mondok.

– Rendben, hozd föl a személyzeti kabinba – közölte sietősen.

A gyilokdroidok nem utazhatnak együtt az emberekkel, szó-
beli engedélyt kellett kapnom ahhoz, hogy beléphessek ide.
A feltört vezérmodulomnak köszönhetően nem állítana meg
semmi, de valahogy fontosnak tűnt, hogy ne tudja meg sen-
ki, legfőképpen azok az emberek, akikkel leszerződtem, hogy
a magam ura vagyok. Annyira fontosnak, amennyire fontos az
is, hogy ne semmisítsék meg a szerves részeimet, és ne szedjék
szét a maradékot alkatrésznek.

Felvittem Bharadvádzsot a rámpán oda, ahol Overse és
Rathi épp kapkodva eresztette le az üléseket, hogy helyet csi-
náljanak. A sisakjuk nem volt rajtuk, és az öltözetük csuklyáját
is hátraengedték, úgyhogy láthattam elborzadt arckifejezésü-
ket, amikor észrevették, hogy a felszakadt öltözetem alatt mi
maradt a felsőtestemből. Örültem, hogy az előbb lezártam
a sisakomat.

Pontosan ezért szeretek valójában a rakománnyal együtt utaz-
ni. Emberek és módosított emberek gyilokdroidokkal összezár-
va – ez túl kínos. Legalábbis ennek a gyilokdroidnak az. Mialatt

Pin-Lee és Arada bevonszolta Volescut, leültem a fedélzetre, ölemben Bharadvádzzsral.

Kétcsomagnyi felszerelést és egy-két készüléket is otthagytunk: a fűben pihentek, ahol a nő és a férfi dolgozott, mielőtt lementek a kráterbe mintákért. Általában én segédkeztem a cipelésükben, csakhogy a MedRendszer, amely az öltözete maradékán át figyelte Bharadvádzzsot, elég világosan jelezte, hogy rossz ötlet lenne letenni a nőt. Viszont senki nem hozta szóba a felszerelést. Lehet, hogy nyilvánvalónak tűnik könnyen pótolható tárgyakat hátrahagyni vészhelyzetben, de volt már olyan szerződéses munkám, ahol az ügyfél azt kívánta volna, tegyem csak le a vérző embert, és menjek összeszedni a cuccokat.

Ebben a szerződéses munkában viszont dr. Ratthi felugrott.

– Hozom a dobozokat!

– Ne! – kiáltottam rá, amit nem lenne szabad tennem. – Mindig tisztességtudóan kellene beszélnem az ügyfelekkel, még olyankor is, amikor azon vannak, hogy véletlenségből öngyilkosságot kövessenek el. A FőRendszer naplózhatná, ami aztán büntetést vonhatna maga után a vezérmodul révén. Ha nem lenne feltörve.

Szerencsére a többi ember is azt kiabálta közben, hogy „Nem!”, és Pin-Lee még hozzátette:

– A kurva életbe, Ratthi!

– Jaj, nincs rá idő, hát persze – felelte Ratthi. – Elnézést! – És rácsapott a lejáró melletti gyorszáró gombra.

Úgyhogy nem vesztettük el a rámpánkat, amikor feljött alóla az ellenséges lény, nagy szája tele foggal vagy csillóval vagy azzal az akármivel, amivel átrágja magát a talajon. A szökkenő kamerafelvételeivel – amelyeket a rendszer segítőkészen küldött egyenesen a csapat tagjainak adatfolyamára – remekül lehetett látni. Az emberek felüvöltöttek.

Mensza olyan gyorsan és éles szögben vitt fel minket, hogy kis híján eldőltém, és aki nem volt mostanára a padlón, az odakerült.

Az utána beálló csöndet, amíg csak a megkönnyebbült zihálást lehetett hallani, Pin-Lee törte meg:

– Ratthi, ha megöleted magad...

– Akkor nagyon mérges leszél rám, tudom.

Ratthi még lejjebb csúszott a fal mentén, és erőtllenül vissza-integetett a nőnek.

– Ez parancs, Ratthi: ne ölesd meg magad! – közölte Mensza a pilótaülésből. Higgadtan beszélt, csakhogy nekem biztonsági hozzáférésem van, úgyhogy a MedRendszeren át láttam, mennyire ver a szíve.

Arada végre elővette a vészhelyzeti segélyfelszerelést, hogy elálíthassák a vérzést, és megpróbálják stabilizálni Bharadvádzsot. Igyekeztem a lehető legteljesebb mértékben csak egy készülék lenni, elszorítani a sebeket ott, ahol mondják, egyre csökkenő testhőmérsékletemet arra használni, hogy melegen tartsam, és leszegni a fejemet, hogy ne lássam, ahogy meredten bámultak.

